

Het geduld van God

Bemoediging van de week aflevering 324

Geduld van God

Aflevering 323

Een bemoediging van Anne Velema

Petrus klimt in zijn tweede brief in de ganzenveer om een memorabel moment terug te halen. (2 Petrus 1)

Alsof het “eergister” gebeurd is, en hij Petrus was er zelf bij: Hij was ooggetuige van dat glorieuze moment. Net als op meer bijzondere momenten was hij ook deze keer één van die drie meest intieme vrienden van de Heer, die meer mochten zien.

Jakobus, Johannes en dus ook Petrus.

Het moment dat twee boezemvrienden van God, Mozes en Elia, Zijn Zoon mogen ontmoeten.

Wát een moment. Drie evangelisten hebben het opgenomen in hun biografie van Jezus (Mt 17:1-8, Mk 9:2-8 en Lk 9:28-36).

Tot kort geleden heb ik die wonderlijke geschiedenis altijd gelezen als een ‘voorproefje’ op de Opstanding van Jezus.

Tom Wright wijst op hele bijzondere parallellen en contrasten tussen de berg van de verheerlijking en de heuvel Golgotha.

Bij de berg wordt Jezus geopenbaard in glorie, op de heuvel (Golgotha) wordt hij geopenbaard in schaamte. Hier schijnen zijn kleren wit als het licht, daar worden de kleren van zijn lijf getrokken en wordt er om zijn mantel gedobbeld.

Hier wordt hij geflankeerd door twee van de grootste helden uit het Oude Testament, Mozes en Elia, symbool voor de wet en de profeten. Daar wordt hij geflankeerd door twee echte schurken.

Hier overschaduwde een overglijdende stralende wolk hen, daar is het één en al duisternis.

Hier een intiem moment voor Petrus die ernaar verlangt dat het langer duurt. Daar verbergt hij zich in schaamte nadat hij tot driemaal zijn vriend heeft verloochend. Hier de stem van de Allerhoogste die het (opnieuw) niet stil kan houden en uit de hemel over Zijn Zoon uitroept dat dit Zijn geliefde Zoon is. Daar is het een heidense centurio die zijn ogen niet kan geloven en uitstamelt: ‘Dit is werkelijk Gods Zoon.’

En ik wil helemaal niks afdoen aan dit bijzondere beeld. Maar nu pas valt me voor het eerst op dat Petrus deze geschiedenis hier in zijn tweede brief verbindt met de Tweede Komst van Jezus en niet zozeer met zijn Opstanding.

Alsof het een voorproefje is geweest op Zijn Wederkomst.

En als je die drie gedeelten in de drie evangeliën leest, valt inderdaad op dat de verheerlijking direct volgt op de woorden van Jezus, die wijzen op Zijn Wederkomst (Mt 16:28, Mk 9:1 en Lk 9:27).

Wat in elk geval duidelijk wordt bij het lezen van deze brief is dat Petrus alles op alles zet om ons te bepalen bij die Wederkomst. Wat we dáárover geloven heeft ons vandaag wat te zeggen!

Maar duidelijk wordt ook dat God ontzettend afwachtend is met Zijn Wederkomst. En welk motief zou God hierbij hebben, denk je? Omdat Hij wil dat iedereen gered wordt en niemand verloren gaat, daarom is God geduldig (2 Pt 3:9). Goed om te bedenken hierbij is, dat God boven de tijd staat: voor de Heer is één dag als duizend jaar. Vandaar: het was als “Eergister”!

In Genesis proef je al zo duidelijk dat geduld van God.

God ging (en gaat) niet voor het straffen, maar voor het redden van de mensen. Hij had (en heeft) nog veel geduld en gaf (en geeft) de mensen nog de ene waarschuwing na de andere.

God riep Henoch om als profeet aan de mensen te zeggen dat Gods oordeel zou komen en dat hij ging afrekenen met alle goddeloosheid. Toen Henoch 65 jaar was, kreeg hij een zoon en God zei tegen hem, hoe hij de jongen moest noemen: Metuselach. Dat betekent: ‘als hij sterft, zal het gebeuren’. Dus wisten Metuselach en Henoch, dat God de wereld zou gaan straffen op het moment dat de zoon van Henoch zou sterven.

Nooit werd een mens ouder dan Metuselach: 969 jaar oud!

Het is alsof God dat moment van het oordeel over de toenmalige wereld, maar voor zich uit bleef duwen. God wilde niet dat ze veroordeeld werden, maar gered.

Toen Metuselach stierf, begon het vreselijk hard te regenen. De kleinzoon van Metuselach heette Noach. Hij en zijn drie zoons hadden inmiddels een immense boot gebouwd die hen en van alle dieren een mannetje en een vrouwtje zou redden. Gods reddingsplan.

En nu wachten we en verwachten we de wederkomst van Jezus, het eindoordeel, het eindgericht, en wat een geduld legt God opnieuw hierbij voor de mensheid neer. Wat een machtig perspectief om te beseffen dat ons eindeloos veel langer leven gegund wordt door het voornemen van God ons het eeuwige leven te geven. Het is nog niet zover... Nog is het tijd van redding voor alle mensen, want de gemeente is er nog. De kerk, het licht van de wereld, die nog wijst op Gods reddingsplan en zijn liefde, goedheid, genade en het eindeloze geduld van God... opdat niemand verloren zou gaan. Nog steeds is bekering mogelijk!

“U wijst mij de weg naar het Leven: overvloedige vreugde in Uw nabijheid, VOOR ALTIJD een lieflijke plek aan Uw zijde” (Psalm 16:11).

Gods zegen!

Hartelijke groet, Anne (annevelema@gmail.com)

De [video bemoediging](#) die hoort bij deze teksbijlage bekijkt u op de [website](#) van de Bemoedigingssite
Zowel de video als deze teksbijlage zijn auteursrechtelijk beschermd en mogen uitsluitend gebruikt worden in kleine kring.
Deze uitgave is Pro Deo tot stand gekomen, echter dit werk kan niet bestaan zonder hulp van onze donoren. Ook u kunt dit werk ondersteunen,
meer informatie vindt u op de [website](#)